På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Revisionsretten bærer samtlige omkostninger, herunder sagsøgerens.**

Bahlmann Pescatore Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. juni 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

K. Bahlmann
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT P. VERLOREN VAN THEMAAT FREMSAT DEN 17. MAJ 1984 [1]

Høje Domstol.

1. Indledning

I denne sag har Lux, som er tjenestemand ved Revisionsretten i lønklasse A 5, anlagt sag til prøvelse af hans omplacering fra den juridiske tjeneste til revisionssektoren »administration og personaleforvaltning«. Han har nedlagt påstand om annullation af Revisionsrettens beslutning af 24. marts 1983 om overflyt-

1 — Oversat fra nederlandsk.

ning af hans stilling samt af formandens afgørelse af 14. april 1983 om hans placering i denne stilling. Han har herved anført fem anbringender, der kan sammenfattes således:

1. Revisionsretten har ikke kompetence til at overflytte hans stilling, da denne kompetence kun tilkommer formanden som ansættelsesmyndighed;

2. Revisionsrettens henholdsvis formandens omtvistede beslutninger er utilstrækkeligt begrundet;

3. de er i strid med vedtægtens artikler 4, 7 og 29, da der i dette tilfælde ikke kan ske en omplacering med stillingen, fordi der er tale om en væsentlig ændring af stillingen;

4. overtrædelse af vedtægtens artikel 7 på grund af strid med »tjenestens interesse«, fordi sagsøgeren som jurist ikke har nogen opgaver i en revisionssektor;

5. magtfordrejning, da omplaceringen i virkeligheden er en skjult sanktion, som står i forbindelse med den omstændighed, at sagsøgeren har anlagt en anden sag ved Domstolen den 13. oktober 1982 til prøvelse af afgørelsen om hans indplacering i lønklasse A 5, løntrin 3 med det formål at opnå en ændret indplacering, nemlig i lønklasse A 4 (sagerne 129 og 274/82).

2. Faktiske omstændigheder

Lux har efter i en periode at have arbejdet som advokat og notar fra 25. juni 1973 været tjenestemand ved Kommissionens juridiske tjeneste, hvor han var beskæftiget med blandt andet transport-, miljø- og forbrugerret.

Den 1. august 1978 blev han ansat ved Revisionsretten. Af stillingsopslaget (nr. CC/A/3/1978) fremgår, at der var tale om revisionsopgaver i lønklasse A 6. Revisionsrettens opgaver er ifølge sagens akter af to slags, nemlig administrative, såkaldte horisontale opgaver, og revisionsopgaver, såkaldte vertikale opgaver. I begyndelsen havde hvert medlem af Revisionsretten ansvar for en del af begge former for virksomhed.

Fra 15. januar 1981 har imidlertid tre medlemmer beskæftiget sig med administrative, henholdsvis horisontale opgaver, og syv med revisionsopgaver, henholdsvis vertikale opgaver, som hver henhører under en sektor.

Selv om sagsøgeren og Revisionsretten har givet en forskellig fremstilling af arten af hans første arbejdsopgaver, fremgår det i hvert fald af sagens akter, at Lux i begyndelsen beskæftigede sig såvel med horisontale, navnlig juridiske opgaver, som med vertikale revisionsopgaver vedrørende Fællesskabernes personaleudgifter. Ved udgangen af 1978 var det endelig klart, at han var pålagt revisionsopgaver vedrørende personaleudgifterne.

Det fremgår endvidere, at han har indgivet ansøgning i anledning af et antal stillingsopslag i stillingsgruppe A 5/A 4, som ikke specielt lå på det juridiske område, men angik Revisionsrettens virksomhed i almindelighed, henholdsvis på revisionsområdet. Hans ansøgninger synes ikke at være blevet efterkommet, fordi han ikke havde de krævede seks års faglig erfaring på bestemte områder.

Derimod blev hans ansøgning om en ledig stilling som ekspeditionssekretær (A 5/A 4) ved den juridiske tjeneste kronet med held. Denne stilling har han beklædt fra august 1980 indtil den i denne sag anfægtede afgørelse af 14. april 1983 om omplacering til revisionssektoren »administration og personale-

forvaltning«. I stillingen ved den juridiske tjeneste har han afgivet juridiske udtalelser på meget forskellige områder og også beskæftiget sig med søgsmål til prøvelse af Revisionsrettens beslutninger ved Domstolen. Denne tjeneste udgør en del af Revisionsrettens sekretariat. Foruden sagsøgeren bestod den endvidere af sekretæren, som ved siden af sine øvrige funktioner fungerer som juridisk konsulent, og som Lux følgelig var underordnet. Sekretariatet i sin helhed har siden 15. januar 1981 hørt under Revisionsrettens formands ansvarsområde.

Endelig vil jeg nævne, at Lux den 27. april 1983 har indgivet klage mod omplaceringsafgørelsen af 14. april ifølge vedtægtens artikel 90, og det fremgår ikke af sagen, at denne er blevet besvaret. Den 28. april indgav sagsøgeren samtidig med denne sags anlæg begæring til Domstolen om, at omplaceringsafgørelsen blev udsat i form af en foreløbig forholdsregel, men denne begæring blev ved kendelse af 20. maj 1983 ikke taget til følge.

3. Vurdering af anbringenderne

3.1. Det første anbringende

Sagsøgeren har anført, at Revisionsretten ikke havde kompetence til at træffe beslutningen af 24. mars 1983 om overflytning af hans stilling fra sektoren »formandens kabinet« til sektoren »administration og personaleforvaltning«. En sådan beslutning kan ifølge sagsøgeren kun træffes af ansættelsesmyndigheden, i dette tilfælde formanden, i overensstemmelse med blandt andet vedtægtens artikler 2 og 7.

Generelt mener sagsøgeren, at Revisionsretten uanset dens interne kompetenceordning kun kan træffe bestemmelse om overflytning af stillinger mellem sektorerne, for så vidt disse er ubesatte, da det ellers er formanden som ansættelsesmyndighed, der har kompetence hertil.

Revisionsretten har for det første henvist til den interne kompetencefordeling ifølge forretningsordenen. Deraf fremgår det, at formanden ifølge artikel 7, litra e), er udpeget til ansættelsesmyndighed i henhold til vedtægtens artikel 2, og at Revisionsretten som sådan ifølge forretningsordenens artikel 13, stk. 1, 2. afsnit, fordeler stillingerne mellem de forskellige sektorer.

For god ordens skyld følger her de pågældende bestemmelser [1]:

»Artikel 7: Formandens opgaver

Formanden

...

e) Udøver over for Rettens tjenestemænd og øvrige ansatte de beføjelser, der, i henhold til vedtægten for tjenestemænd ved Fællesskaberne og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte ved Fællesskaberne, er tillagt ansættelsesmyndigheden;«

...

»Artikel 13: Afdelingernes opbygning

Retten træffer afgørelse om afdelingernes opbygning og fordeler stillingerne mellem sektorerne.«

1 — Citeret fra den danske version af »Forretningsordenen for Revisionsretten for De europæiske Fællesskaber« som fastsat i Revisionsrettens møde den 21. maj 1981.

Ifølge sagens akter er denne kompetence hos Revisionsretten som sådan til at fordele de budgetterede stillinger mellem sektorerne senest bekræftet den 21. januar 1982. Det blev dengang blandt andet præciseret, at denne fordeling sker på forslag fra formanden, som herved eventuelt kan lade sig bistå af en ad hoc-gruppe af kolleger.

Sagsøgte har dernæst anført, at Revisionsrettens beslutning af 24. marts skal ses som en generel beslutning om overflytning af en stilling. Den anvendte beslutningsform skal forstås således, at der på den ene side er tale om en generel beslutning om overflytning af en stilling og på den anden side omplacering af sagsøgeren i denne overflyttede stilling i henhold til formandens individuelle afgørelse af 14. april.

Dette er ifølge sagsøgte altsammen i overensstemmelse med forretningsordenen og med vedtægten.

Sagsøgeren er ifølge sagsøgte belvet vildledt af, at både organisationen af tjenestegrenene og de individuelle afgørelser vedrørende tjenestemændene selv i forbindelse dermed i andre institutioner henhører under samme instansers kompetence.

Ved behandlingen af dette anbringende vil jeg for det første fastslå, at der til syvende og sidst er enighed mellem sagsøgeren og sagsøgte om, at der i virkeligheden er tale om en omplacering af sagsøgeren med sin stilling fra sektoren »formandens kabinet« til sektoren »administration og personaleforvaltning«.

Ifølge Domstolens faste praksis er omplacering tilladt, for så vidt der er tale om stillingernes ækvivalens, og omplaceringen har fundet sted i tjenestens interesse i henhold til vedtægtens artikel 7 (se blandt andet sagerne 33 og 75/79, Kühner, Sml. 1980, s. 1692; sagerne 161 og 162/80, Carbognani m.fl., Sml. 1981, s. 558; sag 260/80, Kindermann, Sml. 1981, s. 1338; sag 125/80, Arning, Sml. 1981, s. 2550). Det fremgår heraf, at der er tale om overflytning af tjenestemanden og hans stilling. De formaliteter, der er foreskrevet for forflyttelse i vedtægtens artikler 4 og 29, behøver ikke at blive efterlevet, da der ikke opstår en ledig stilling.

Jeg anser en ordret gengivelse af de to beslutninger for at være af betydning for bedømmelsen af det første anbringende. I øvrigt har sagsøgeren ikke haft indsigt i Revisionsrettens første beslutning af 24. marts, før Domstolen anmodede Revisionsretten om at fremlægge den. Ganske vist er sagsøgeren den 24. marts mundtligt blevet underrettet om den af sekretæren.

Ifølge det fremlagte referat af Revisionsrettens møde af 24, marts 1983 lyder beslutningen således:

»10.3. Forslag til ændring af fordelingen af stillinger mellem sektorerne

[Formanden]

I overensstemmelse med Revisionsrettens beslutning om fordelingen af stillinger mellem sektorerne fremsætter formanden to forslag til ændring af fordelingen af stillinger mellem sektorerne 'formandens kabinet' og 'administration og personelforvaltning'.

Den første ændring består i overflytning af en juridisk ekspeditionssekretærstilling fra sektoren 'formandens kabinet' til sektoren 'administration og personaleforvaltning'.

Den anden ændring består i overflytning af en fuldmægtigstilling fra sektoren 'administration og

personeleforvaltning' til sektoren 'formandens kabinet'.

Revisionsretten *vedtog* disse to ændringer« [1].

Formandens afgørelse [2] som ansættelsesmyndighed af 14. april:

»Revisionsrettens formand har

under henvisning til vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber, navnlig dennes artikel 7, stk. 1;

under henvisning til Revisionsrettens forretningsorden, navnlig dennes artikel 7 vedrørende udøvelsen af den kompetence, som ifølge tjenestemandsvedtægten er tildelt ansættelsesmyndigheden;

under henvisning til referatet af Revisionsrettens møde torsdag den 24. marts 1983 (doc. DEC 37/83 Rev 1), vedtaget under mødet den 14. april 1983, navnlig punkt 10.3, hvorved Revisionsretten har ændret fordelingen af de budgetterede stillinger mellem sektoren 'formandens kabinet' og sektoren 'administration og personelforvaltning';

under henvisning til at der i henhold til denne beslutning findes en juridisk ekspeditionssekretærstilling i sektoren 'administration og personaleforvaltning';

under henvisning til, at denne stilling er den eneste i Revisionsrettens organisationsplan ('fordeling af de budgetterede stillinger mellem sektorerne'), som svarer til hr. Lux' specialisering og kvalifikationsniveau;

Truffet følgende afgørelse:

1. Placeringen af Charles Lux (personalenr. 90137) ændres i tjenestens interesse således:

   Tidligere placering: sektoren formandens kabinet

   Ny placering: sektoren administration og personaleforvaltning.

2. Denne afgørelse træder i kraft den 15. april 1983.

Luxembourg den 14. april 1983

Pierre Lelong«

1 — Uofficiel oversættelse af den oprindelige franske version, der lyder således:

»10.3. Proposition de modification de la répartition des emplois entre les secteurs

[M. le Président]

Conformément à la décision de la Cour concernant la répartition des emplois entre les secteurs, le Président soumet deux propositions de modification de la répartition des emplois entre secteurs 'Présidence' et 'Personnel et Fonctionnement'.

La première modification consiste à transférer un poste d'administrateur principal-juriste du secteur 'Présidence' vers le secteur 'Personnel et Fonctionnement'.

La deuxième modification consiste à transférer un poste d'administrateur du secteur 'Personnel et Fonctionnement' au secteur 'Présidence'.

La Cour *adopte* ces deux modifications.«

2 — Uofficiel oversættelse af den oprindelige franske version, der lyder således:

»Le président de la Cour des comptes,

vu le statut des fonctionnaires des Communautés européennes et notamment son article 7, § 1;

vu le règlement intérieur de la Cour des comptes et notamment son article 7 relatif à l'exercice des pouvoirs dévolus par le statut des fonctionnaires à l'Autorité Investie du Pouvoir de Nomination;

vu le procès-verbal de la réunion tenue par la Cour des comptes le jeudi 24 mars 1983 (doc. DEC 37/83 Rev. 1) adopté à la réunion du 14 avril 1983, et plus précisément le point 10.3 par lequel la Cour a modifié la répartition des emplois budgétaires entre le secteur 'Présidence' et le secteur 'Personnel et Fonctionnement';

considerant qu'en application de cette décision de la Cour, un emploi d'administrateur principal juriste existe au secteur 'Personnel et Fonctionnement';

considérant que cet emploi est le seul, dans l'organigramme de la Cour ('Répartition des postes budgétaires entre les secteurs'), qui corresponde à la spécialité et au niveau de qualification de M. Lux;

décide:

1. Dans l'intérêt du service, l'affectation de M. Charles Lux (n° pesonnel 90137) est modifiée comme suit:
   Affectation ancienne: Secteur Présidence
   Affectation nouvelle: Secteur Personnel et Fonctionnement.
2. La présente décision prend effet le 15 avril 1983.

Fait à Luxembourg, le 14 avril 1983

Pierre Lelong«

Disse to beslutninger bekræfter det billede, som Revisionsretten har givet af den fulgte femgangsmåde. Først er der truffet beslutning af Revisionsretten som sådan om overflytning af en stilling. Derefter traf formanden den individuelle afgørelse om placering af sagsøgeren i stillingen i den nye sektor. I denne forbindelse henviser jeg navnlig til den anden afgørelses fjerde afsnit.

Den opfattelse, som Revisionsretten har fremført i denne forbindelse, kan imidlertid ikke overbevise mig. Beslutningen om overflytning af den stilling, som blev besat, må i dette tilfælde faktisk anses for at være af individuel art. Det var Revisionsretten bekendt, at der her var tale om den eneste ekspeditionssekretærstilling i den juridiske tjeneste, som derudover alene bestod af sekretæren, og som var besat af sagsøgeren. Under den mundtlige forhandling blev dette bekræftet fra Revisionsrettens side. Når en tjenstemand fratages en stilling, som er besat med denne tjenestemand, kan det dog ikke berøre andre end denne individuelt. En sådan handling må tillægges samme vægt som placering af en tjenestemand i en stilling. Det er dog af væsentlig betydning, at tjenestemanden kan gå ud fra, at også fjernelse af ham fra den stilling, som han besætter, kun sker i overensstemmelse med vedtægtens bestemmelser. I denne forbindelse henviser jeg til vedtægtens artikel 41 om »ventepenge«. Ifølge ordningen i vedtægten kan en sådan individuel afgørelse alene træffes af ansættelsesmyndigheden.

I øvrigt kan begrundelsen til formandens afgørelse af 14. april, navnlig fjerde afsnit, tyde på, at der er en ledig stilling (»... findes en ... stilling i sektoren ...«), som derefter besættes ved placeringen af sagsøgeren. I så fald skal formkravene i vedtægtens artikler 4 og 29 opfyldes. Hvordan det end forholder sig, vil jeg ikke gå videre ind på denne side af sagen, da parterne er enige om, at der faktisk er tale om omplacering, og det ikke fremgår, at der er opstået en ledig stilling.

Har Revisionsretten overskredet sin kompetence, og er beslutningen af 24. marts om overflytning af den budgetterede stilling dermed ugyldig? Svaret herpå må efter min mening afhænge af spørgsmålet, om garantier, som vedtægten giver tjenstemanden, er tilsidesat ved den fulgte fremgangsmåde. Revisionsrettens interne kompetencefordeling kan naturligvis ikke gøre indgreb i forpligtelserne i henhold til vedtægten. Jeg tænker herved navnlig på kravene i artikel 25 om, at enhver individuel beslutning straks skal meddeles den pågældende tjenestemand skriftligt og skal begrundes.

Ved en bedømmelse af gyldigheden må det første og det andet anbringende derfor efter min mening behandles samtidigt.

3.2. Det andet anbringende angående utilstrækkelig begrundelse

For det første fremgår det umiddelbart af den anden afgørelse, at begrundelsen til denne kun anfører sagsøgerens nye placering, men blot fastslår den tidligere overflytning af stillingen som en kendsgerning, uden begrundelse. Spørgsmålet er, om denne helhed alligevel opfylder de af Domstolen opstillede begrundelseskrav i tilfælde af omplacering.

Forpligtelsen til at begrunde en omplaceringsafgørelse skal ifølge Domstolens

faste praksis ses på baggrund af det vide skøn, som institutionerne har med hensyn til organisation af tjenesten, samt i forhold til de marginale ulemper, som tjenestemandens nye placering kan medføre (se blandt andet sagerne 33 og 75/79, Kühner, Sml. 1980, s. 1692; sag 125/80, Arning, Sml. 1981, s. 2550). En henvisning til tjenestens interesse alene anser Domstolen ikke længere for tilstrækkelig, hvilket jeg blandt andet udleder af sidstnævnte dom, Arning, præmis 12. Ifølge Domstolens faste praksis skal der ikke alene tages hensyn til det dokument, hvorved afgørelsen meddeles, men også til den sammenhæng, henholdsvis de omstændigheder, hvorunder den er truffet og bragt til den berørtes kundskab.

Som sagt bliver kun den nye placering begrundet i afgørelsen af 14. april, men på ingen måde overflytningen af stillingen, der nævnes som eneste grund til den nye placering. Tjenestens interesse nævnes ikke i begrundelsen, men kun i selve afgørelsens ordlyd, og den forklares ikke på nogen måde nærmere.

Spørgsmålet er, om denne mangel kan afhjælpes under hensyn til den sammenhæng, hvori afgørelsen er kommet i stand.

Den første beslutning af 24. marts har herved klart spillet en afgørende rolle. Indholdet heraf er imidlertid aldrig i sig selv blevet forelagt sagsøgeren, men som sagt først fremlagt som svar på et spørgsmål fra Domstolen.

Endvidere fremgår det, at der heller ikke deri nævnes nogen som helst begrundelse for overflytningen af stillingen. Derimod står det fast, at Revisionsrettens sekretær på formandens anmodning den 24. marts mundtligt underrettede sagsøgeren om beslutningen.

Det fremgår ikke af sagen, at der før denne første beslutning har fundet nogen som helst drøftelse sted med sagsøgeren om denne ændring af stillinger, ej heller at der senere har fundet en egentlig samtale sted herom.

Sagsøgeren har ganske vist anført, at han i perioden forud for beslutningen af sekretæren var blevet underrettet om, at formanden på grund af den tidligere sag, som sagsøgeren har anlagt ved Domstolen, og en udtalelse, som formanden misbilligede, overvejede at fjerne ham fra sektoren »formandens kabinet« og overflytte ham til en anden sektor.

Under den mundtlige forhandling har sekretæren benægtet, at formanden skal have truet med at forflytte sagsøgeren af de nævnte grunde. Af hans forklaring fremgår det imidlertid, at formanden faktisk havde meddelt ham sine betænkeligheder ved, at den eneste medarbejder i den juridiske tjeneste foruden sekretæren havde anlagt sag ved Domstolen. Han skal ligeledes i denne forbindelse have henvist til den praksis, som på dette punkt skal have bestået i andre institutioner for forflyttelse af tjenestemænd. På formandens anmodning har han underrettet sagsøgeren om dennes bekymringer på dette punkt, forklarede han.

Når henses til denne baggrund for beslutningen, skal begrundelsen efter min mening være fuldstændig, og tjenestemanden må ikke lades i uvished om de virkelige motiver, som har foranlediget administrationen til at træffe sin beslutning.

Begrundelsespligtens formål er ifølge Domstolens faste praksis at sætte den berørte i stand til at vurdere, om beslutningen er behæftet med en mangel, på grundlag af hvilken dens lovlighed kan anfægtes, samt at muliggøre en domstolskontrol (se blandt andet sag 176/82, Nebe, dom af 14. 7. 1983, Sml. 1983, s. 2475).

Efter min mening har Revisionsretten først givet begrundelsen til beslutningen under retsforhandlingerne for Domstolen, når også henses til, at sagsøgerens klage i henhold til vedtægtens artikel 90 er forblevet ubesvaret. Sektoren »administration og personaleforvaltning«, som beskæftiger sig med revision af personaleudgifter og derfor må basere sine analyser på vedtægten og retspraksis herom, havde ifølge den efterfølgende givne begrundelse af disse grunde behov for en juridisk orienteret tjenestemand. Først under den mundtlige forhandling blev det også meddelt fra Revisionsrettens side, at det daværende medlem, som var ansvarlig for denne sektor, af de nævnte grunde fremsatte en anmodning herom for formanden. Der findes i øvrigt ingen yderligere oplysninger i sagens akter om denne anmodning.

Jeg er imidlertid af den opfattelse, at en mangel i begrundelsen på tidspunktet for beslutningens tilblivelse ikke kan afhjælpes efterfølgende under retsforhandlingerne for Domstolen, hvilket også er fastslået i sag 195/80, Michel, Sml. 1981, s. 2872.

På grund af den uklare baggrund, på hvilken beslutningen er blevet til, mener jeg, at begrundelsen faktisk er mangelfuld. Dette hænger sammen med Revisionsrettens urigtige handlemåde, nemlig at den har ladet beslutningstagningen foregå ved to særskilte beslutninger, som stammer fra to forskellige instanser, hvorved den første beslutning ikke er begrundet og den anden især er baseret på den første, uden at der gives en begrundelse for den herved besluttede overflytning af stillingen, som er en væsentlig del af omplaceringen. Denne væsentlige mangel kan efter min mening ikke opfanges af den sammenhæng, hvori beslutningen er blevet til. I dette tilfælde viser det modsatte sig at være tilfældet.

3.3. Konklusion med hensyn til det første og det andet anbringende

Vedrørende de to første anbringender kommer jeg på grundlag af det foregående til følgende konklusion.

a) Beslutningen om omplacering af stillingen er i dette tilfælde af individuel karakter, da stillingen blev beklædt af sagsøgeren. Derfor skulle den i henhold til vedtægtens ordning have været truffet af ansættelsesmyndigheden. Endvidere skal betingelserne i artikel 25 om øjeblikkelig skriftlig meddelelse samt om begrundelsespligten overholdes.

b) Den individuelle afgørelse om sagsøgerens placering af 14. april mangler ligeledes enhver begrundelse for stillingens overflytning, der nævnes som eneste begrundelse, men i virkeligheden ikke er nogen begrundelse, men den anden side af den samme ubegrundede beslutning om omplacering af sagsøgeren med hans stilling. Denne mangel afhjælpes efter min mening ikke ved en henvisning til de

konkrete omstændigheder, hvorunder den er truffet. Den ophæves heller ikke af den ikke konkret forklarede konstatering i afgørelsen, selv om ændringen af sagsøgerens placering sker i tjenestens interesse.

Jeg foreslår derfor Domstolen at annullere begge beslutninger på dette grundlag.

For fuldstændighedens skyld skal jeg imidlertid herefter også omtale sagsøgerens øvrige anbringender.

3.4. Det *tredje anbringende* går ud på, at artiklerne 4, 7 og 29 skal være tilsidesat, da der ikke kan være tale om overflytning, såfremt stillingen ændres væsentligt, som det er sket i dette tilfælde.

Sagsøgeren har i denne forbindelse henvist til den beskrivelse af arbejdsopgaverne, der er indeholdt i meddelelsen om ledig stilling for den af ham besatte stilling i den juridiske tjeneste. Efter hans mening er overflytning fra en juridisk stilling til en revisionssektor ikke mulig, da stillingen derved ændres væsentligt.

Dette anbringende finder ingen støtte i Domstolens praksis. Ifølge Domstolens praksis er omplacering af tjenestemanden med hans stilling mulig, for så vidt den sker i tjenestens interesse, og stillingernes ækvivalens er sikret. Dette sidste vedrører betingelsen i artikel 7, nemlig overensstemmelse mellem lønklasse og stilling, og ikke de med stillingen forbundne arbejdsopgaver som sådanne.

Det er ubestridt, at også den nye stilling er i overensstemmelse med sagsøgerens lønklasse A 5/A 4. Dette anbringende må derfor forkastes.

3.5. Heller ikke det *fjerde anbringende* kan hjælpe sagsøgeren, når han faktisk mener, at det er mere passende at placere ham i den juridiske tjeneste end i en revisionssektor, når henses til hans juridiske baggrund.

Ifølge Domstolens faste praksis kan institutionerne frit organisere deres tjenestegrene afhængigt af de opgaver, som er betroet dem, og med henblik herpå placere det personale, som er til deres disposition (se blandt andet sagerne 161 og 162/80, Carbognani m.fl., Sml. 1981, s. 558, præmis 28).

Det fremgår endvidere af sagen, at sagsøgeren fra slutningen af oktober 1978 til sin ansættelse ved den juridiske sektor har arbejdet i den samme revisionssektor, hvortil han nu er overflyttet. De kundskaber, som han har opnået dér, er udtrykkeligt nævnt i hans bedømmelse for perioden 1. januar 1980 til 31. december 1981. Det kan således ikke hævdes, at han ikke skulle kunne fungere godt i en revisionssektor.

3.6. Som *femte anbringende* har sagsøgeren anført magtfordrejning i den forstand, at hans omplacering i virkeligheden er en skjult disciplinær sanktion, som skyldes, at han har anlagt sag ved Domstolen vedrørende en ansøgning om indplacering i en anden lønklasse. Sagsøgte har bestridt det af sagsøgeren anførte ved endnu engang at henvise til, at beslutningen blev truffet, fordi der var behov for en jurist i denne revisionssektor. Under den mundtlige forhandling har sagsøgerens nuværende kontorchef nærmere forklaret dette ved at henvise til, at han nok rådede over en regnskabskyndig (expert-comtable), men ikke over en jurist.

Ifølge Domstolens praksis kan der være tale om magtfordrejning, »... når det på grund af objetive, relevante og samstemmende indicier må antages, at den (beslutningen) er foretaget til forfølgelse af andre mål end dem, der er angivet« (sagerne 18 og 35/65, Gutmann, Sml. 1965-1968, s. 175).

Ifølge vedtægtens artikel 7 er omplacering, for så vidt det har betydning for dette anbringende, som allerede sagt tilladt i tjenestens interesse. Revisionsretten præciserede dette med hensyn til sagsøgerens omplacering under retsforhandlingerne for Domstolen i den ovenfor angivne betydning.

Efter min mening bevirker en række faktiske omstændigheder imidlertid, at der opstår tvivl om, hvorvidt det udelukkende er den pågældende sektors interesse, der har spillet en rolle ved omplacieringen, eller om sagsanlægget ved Domstolen har haft medindflydelse på beslutningen.

Med hensyn til denne usikkerhed henviser jeg til følgende. Det være imidlertid sagt forud, at undersøgelsen af dette anbringende naturligvis alvorligt vanskeliggøres ved manglen på en fyldestgørende begrundelse som angivet tidligere.

Det er ikke på forhånd fremgået af noget dokument, at der har været noget som helst objektivt behov for at udvide den pågældende sektor med en kvalificeret jurist. Som allerede sagt blev det først under den mundtlige forhandling nævnt, at det daværende ansvarlige medlem for denne sektor havde forelagt formanden en ansøgning herom. Dette blev imidlertid ikke forklaret nærmere, og ansøgningen blev heller ikke fremlagt.

Sagsøgerens kontorchef forklarede et spørgsmål fra sagsøgerens advokat med, at han ikke var blevet underrettet om en sådan ansøgning til formanden da han først var blevet ansat i denne sektor fra januar 1983, og sagsøgerens omplacering blev besluttet kort derefter. Men en sådan ansøgning forekom ham senere logisk.

Endvidere henviser jeg i denne forbindelse endnu engang til, at sekretæren, som denne bekræftede under den mundtlige forhandling, havde underrettet sagsøgeren om formandens betænkeligheder ved den sag, sagsøgeren havde anlagt. Endvidere nævner Revisionsretten i det »supplerende svarskrift«, at sagsøgeren ikke længere kunne udføre bestemte opgaver i den juridiske tjeneste i forbindelse med hans søgsmål ved Domstolen.

Jeg er derimod ikke overbevist om, at sagsøgerens argumenter faktisk tyder på en mulig magtfordrejning.

Den opfattelse, at han skulle være blevet ledt ind på et sidespor, kan jeg ikke dele. Endelig ansøgte han på det tispunkt om et antal ledige revisorstillinger, hvorved han oven i købet anførte sin erfaring på dette område, som han havde erhvervet i sin første stilling ved Revisionsretten. En bemærkning herom er også optaget i hans bedømmelse på hans udtrykkelige anmodning ifølge sekretærens forklaring under den mundtlige forhandling. Endvidere finder jeg også, at Revisionsretten på overbevisende måde har forklaret, at sagsøgeren har flere fremtidsmuligheder i en af de syv revisionssektorer end i de langt mere begrænsede administrativt-juridiske sektorer, når henses til hans tidligere erhvervede erfaring på revisionsområdet og i hans nuværende arbejde. Det er vanskeligt at vurdere argumentet om den påståede utilstrække-

lige arbejdsbyrde i dette nye hverv. Begge parter har udførligt behandlet dette emne og er enige med hensyn til de opgaver, som er blevet givet sagsøgeren. Fra maj 1983 har der navnlig været tale om fire undersøgelser vedrørende »børnetilskud, lønklasser 'ad personam', personale i Ispra, der ikke er omfattet af vedtægten, og en fortegnelse over Fællesskabets personalekategorier«. Parterne vurderer imidlertid disse opgavers vægt fuldstændig modstridende. Den detaljerede måde, hvorpå sagsøgeren har beskrevet disse arbejdsopgavers varighed, er bemærkelsesværdig. Jeg mener imidlertid ikke, at Domstolen kan udtale sig herom, da det ikke fremgår klart, at der ikke har været nogen arbejdsopgaver. Desuden forekommer det mig, at det væsentlige for sagsøgeren frem for alt er arbejdets kvalifikation. Han mener, at han skal udføre samme slags juridisk arbejde, som ikke har karakter af revision, som i den juridiske tjeneste. Det er åbenbart dette kriterium, han har bedømt sine opgaver efter.

Denne opfattelse er urigtig og hænger sammen med hans tredje anbringende. Sagsøgeren må erindre sig, at han anses for at udføre juridisk arbejde inden for rammerne af kontrolafdelingen »administration og personaleforvaltning«. Heller ikke argumentet om udnævnelse af en anden tjenestemand i den juridiske tjeneste peger i sig selv i den af sagsøgeren anførte retning, men tyder klart også på ønsket om kontinuitet i tjenestegrenene.

I betragtning af alt dette mener jeg, at der faktisk kan være tvivl om den egentlige grund til omplaceringen. Hermed bestrider jeg ikke, at der er behov for en kvalificeret jurist i sektoren »administration og personaleforvaltning«. Selv i tilfælde af, at grunden til omplaceringen faktisk også eller endog i første række skulle have været sagsanlægget ved Domstolen, er der imidlertid efter min mening dermed ikke fastslået nogen magtfordrejning i den forstand, at revisionen dermed har forfulgt et andet formål end »tjenestens interesse«, jfr. artikel 7.

Det kan være, at objektive hensyn til tjenestens interesse i det tilfælde ville føre til omplacering, når henses til, at sagsøgeren også behandlede klager i henhold til vedtægtens artikel 90 og sine kollegers sager for Domstolen. Når der af sådanne grunde besluttes en omplacering, må der imidlertid herved følges en meget omhyggelig fremgangsmåde; en sådan vurdering kan nemlig kun besluttes på grundlag af en objektiv undersøgelse. Endelig må også et medlem af den juridiske tjeneste være i stand at forsvare sine rettigheder. I denne forbindelse vil jeg nævne Revisionsrettens bemærkning under den mundtlige forhandling om, at også andre jurister i sekretariatet, som ikke er ansat i den juridiske tjeneste, udfører juridiske opgaver. Mens hans sag verserede for Domstolen, kunne andre klager i henhold til vedtægten derfor måske behandles af andre jurister.

På grundlag af ovenstående kommer jeg til det resultat, at det, trods den bestående tvivl, ikke i retlig henseende er tilstrækkeligt bevist, at ansættelsesmyndigheden har forfulgt et andet formål end det lovlige (sag 23/76, Pellegrini, Sml. 1976, s. 1807).

Som afslutning af min gennemgang af det femte anbringende vil jeg rejse det spørgsmål, om denne sag, ligesom så mange sager vedrørende omplacering,

ikke havde kunnet forhindres, hvis administrationen havde informeret den pågældende tjenestemand bedre, også forudgående.

I Domstolens dom i sag 125/80, Arning, har Domstolen udalt, at der ganske vist ikke består nogen pligt hertil, men at en sådan orientering fra administrationen ville være i overensstemmelse med den redelighed og gensidige tillid, som bør herske mellem tjenestemændene og administrationen. Domstolen tilføjede, at dette ligeledes ville kunne forhindre tvister. En sådan fremgangsmåde er ikke fulgt i den foreliggende sag, hvilket er desto mere beklageligt, fordi den kun angik omplaceringen af én tjenestemand.

5. Sammenfatning

Sammenfattende foreslår jeg, at Domstolen annullerer Revisionsrettens beslutning af 24. marts om overflytning af sagsøgerens stilling fra sektoren »formandens kabinett« til sektoren »administration og personaleforvaltning« på grund af inkompetence henholdsvis tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25, samt at Domstolen anullerer formandens afgørelse af 14. april om placering af sagsøgeren i hans overflyttede stilling på grund af utilstrækkelig begrundelse. Revisionsretten bør i overensstemmelse hermed pålægges at betale sagens omkostninger.